

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobců: **a) R. K., b) Ing. Z. K.**, zast. advokátem JUDr. Jiřím Mazalem, se sídlem AK tř. Národní svobody 21, Písek, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje** se sídlem U zimního stadionu 1952/2, České Budějovice o návrhu na obnovu řízení, o kasační stížnosti žalobce b) stěžovatele Ing. Z. K. proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 1. 2005, č. j. 10 Ca 227/2004 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 6. 2003 podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích se stěžovatel domáhal povolení obnovy řízení ve věci povolení stavby na parcelách č. 341,73,2093/3 v k. ú. P. projednané Krajským soudem v Českých Budějovicích pod sp. zn. 10 Ca 125/2002. Tímto rozsudkem rozhodoval krajský soud o žalobě ze dne 29. 4. 2002 proti rozhodnutí Okresního úřadu Písek ze dne 23. 4. 2002, RR/výst/383/02-H. Do rozhodnutí krajského soudu, kterým byla ve věci výše označené žaloba zamítnuta, stěžovatel podal návrh na obnovu řízení, návrh byl usnesením krajského soudu ze dne 14. 1. 2005, č. j. 10 Ca 227/2004 - 64 jako nepřípustný odmítnut.

Kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení výše označeného usnesení krajského soudu. Stěžovatel namítá, že v původním soudním řízení, o jehož obnovu žádá, krajský soud

postupoval podle ust. části páté hlavy druhé o. s. ř. Řízení bylo pravomocně skončeno. Přechodná ustanovení v § 129 až 132 s. ř. s. se na toto řízení nevztahují, protože nejde o žádnou z věcí v těchto ustanoveních uvedenou. Pravomoc specializovaného senátu krajského soudu pro projednání a rozhodnutí návrhu na obnovu řízení ve věci pravomocně skončené přede dnem účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., není tímto dána. Pravomoc a příslušnost k projednání a rozhodnutí návrhu na obnovu řízení v této pravomocně skončené věci stanoví § 235a o. s. ř. Krajský soud nesprávně věc posoudil, nepostupoval-li podle příslušných ustanovení o. s. ř. V řízení před krajským soudem, ukončeném rozsudkem do kterého obnova směřuje, nebyli stěžovatelé (tehdy žalobci vyslechnuti, bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, ačkoli pro takový postup nebyly splněny podmínky; žalobcům nebyla doručena žádná výzva k vyjádření). Tím byla porušena ústavně zaručená práva stěžovatelů podle čl. 36 a čl. 38 Listiny, čl. 6 Úmluvy a čl. 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Stěžovatel namítá, že tak byl odepřen přístup k soudu. Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud nesprávně rozhodl o poplatkové povinnosti. Návrh na výrok rozhodnutí stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Žalovaný se vzhledem k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení napadené kasační stížností, a to i přes neodstraněný nedostatek podání, kterým je absence návrhu výroku rozhodnutí (§ 106 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s.), neboť jeho odstraňování za situace, kdy kasační stížnost je zjevně nedůvodná, by bylo pouze formalismem.

Obnova řízení je stejně jako kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem ve správním soudnictví, který umožňuje překonat překážku *rei iudicatae* a znovu ve věci rozhodnout. Jeho cílem je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních, které vyšly najevo až po právní moci vydaného rozhodnutí. Obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydaném v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu a ve věcech politických stran a politických hnutí (§ 114 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, o níž bylo krajským soudem rozhodováno, je tak a contrario přípustnost obnovy vyloučena. Je tomu tak proto, že účastník má možnost využít obnovy správního řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu má účastník možnost obrany ve správním soudnictví žalobou dle § 65 s. ř. s., resp. kasační stížností dle § 102 s. ř. s.

V dané věci byla žaloba podaná stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného projednána, stěžovateli tedy nebyl odepřen přístup k soudu. Ze skutečnosti, že bylo rozhodnuto bez nařízeného jednání a v nepřítomnosti stěžovatele nelze dovozovat porušení práva na spravedlivý proces. Podle § 250f odst. 1 o. s. ř. ve znění platném v době projednávání žaloby mohl soud rozhodnout o žalobě bez jednání rozsudkem, při splnění podmínek, které takový postup umožňovaly. Námitkami, které stěžovatel v tomto směru uplatňuje se již zabýval Ústavní soud v návrhu, který stěžovatel uplatnil stran zrušení ustanovení § 250a o. s. ř.; ten byl usnesením III. ÚS 578/02 ze dne 5. 12. 2002 odmítnut.

Použití ustanovení o. s. ř. o obnově řízení výslovně vylučovalo znění § 246c tohoto zákona, podle něhož se přiměřeně postupovalo při řešení otázek, které nebyly přímo upraveny částí pátou o. s. ř., ustanovení částí první a třetí. Nebylo tedy možno použít ani přiměřeně části čtvrté obsahující mimo jiné i právní úpravu povolování obnovy řízení a případné následné řízení po povolení obnovy (srov. rozhodnutí Ústavního soudu publikované pod č. Sb. ÚS 2064/98).

Protože od 1. ledna 2003 nebylo již možné použít ustanovení původní části páté o. s. ř., která byla k 31. 12. 2002 zrušena Ústavním soudem (nález ze dne 27. 6. 2001 č. 276/2001 Sb.), je třeba v dané věci aplikovat ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní.

V rámci přechodných ustanovení – v § 129 odst. 1 soudní řád správní řeší, jak postupovat v případech, kdy zvláštní zákony, aniž by byly současně ke dni účinnosti s. ř. s. novelizovány, nadále obsahují ustanovení zakládající právo podat proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek k soudu. Toto ustanovení, cestou nepřímé novelizace zakládá právo podat proti takovému rozhodnutí žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. s dílčími modifikacemi pro řízení o takové žalobě kterou toto ustanovení obsahuje. Pokud tedy zvláštní zákon zakládal opravný prostředek proti nepravomocnému správnímu rozhodnutí, lze podat i proti takovému rozhodnutí žalobu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., neboť legitimaci k podání takové žaloby právě ustanovení § 129 odst. 1 s. ř. s. založilo. V rámci přechodných ustanovení (§ 129 odst. 2) soudní řád správní zakládá aplikaci postupu pro řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. i pro dokončení řízení o opravných prostředcích podaných před 1. 1. 2003, o nichž soudy do tohoto data nerozhodly. Nová právní úprava správního soudnictví přinesla i systémovou změnu do soudního přezkumu rozhodování správních orgánů. Podle předchozí právní úpravy správního soudnictví soudy přezkoumávaly stejným postupem na základě podané žaloby nebo opravného prostředku všechna (zákony z přezkumu nevyloučená) správní rozhodnutí podle části páté o. s. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2002) bez ohledu na to, zda správní orgán rozhodoval o subjektivním veřejném právu nebo zda rozhodoval ve věci soukromoprávní (tj. ve věci, v níž zvláštní zákon jako výjimku z obecné pravomoci soudů projednávat a rozhodovat takový spor nebo jinou právní věc v tzv. nalézacím řízení založil pravomoc pro projednání a rozhodnutí správnímu orgánu – viz § 7 odst. 1 o. s. ř.). Podle stávající právní úpravy však, pokud správní orgán jednal a rozhodoval o subjektivním veřejném právu účastníka, lze se domáhat ochrany proti takovému rozhodnutí ve správním soudnictví žalobou podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.; pokud správní orgán rozhodoval ve věci soukromoprávní, lze se soudní ochrany domáhat podáním žaloby podle části páté o. s. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2003. Nelze však z přechodných ustanovení dovodit závěr, který učinil stěžovatel ohledně přípustnosti obnovy řízení ve věcech, které byly již pravomocně skončeny, na které se přechodná ustanovení nevztahují, a proto měl krajský soud postupovat dle příslušných ustanovení o. s. ř.

Krajský soud v Českých Budějovicích neporušil zákon, odmítl-li žalobu na povolení obnovy řízení ve věci rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť z žádného ustanovení s. ř. s. nelze dovodit, že by bylo možno povolit obnovu řízení ve věci rozhodnuté krajskými soudy před účinností zákona č. 150/2002 Sb., jedná se proto o žalobu, která je podle zákona nepřipustná. Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud i kasační stížnost stran výroku o náhradě nákladů, když krajský soud důvody, které ho k aplikaci ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., vedly v odůvodnění rozsudku náležitě vyložil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2006

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu